

ведната ще се промени...

- Господин министър-председателя - отвърних, - този факт не виждам да промени положението. Напротив, с това ние повече затегваме.

- Как? Всичко ще се овладее. Македония ще бъде наша... Бъдещето е добро.

И пак лицето му беше силно прехъятано.

- Не зная... Смятах, че съм длъжен да Ви разкажа това, което се приказва и чувстваме в сред народа, как народа вижда нещата и защо не одобрява политиката на правителството... Другото е Ваша работа. Мога да Ви кажа като Ваш близък приятел от детинство и като към човек, когото зная, че е независим политик /не му казах, че не е никакъв политик/, биха да Ви предупредя, да знаете какво е положението и да бъдете по-внимателни...

Както помислях, изпрати ме до вратата, отвори и каза на Гиров да влезе при него. Останах в секретарската стая, за да се поздравя - при срещата си с Гиров аз много се възбудих, говорих му с чувство и се уседнах отпаднал. Излезах след малко Гиров от кабинета на министър-председателя Богдан Филов и очудено ме запита:

- Господин Палевеер, какво сте говорили на министър-председателя - никога досега не съм го виждал така смутен, така неразположен... Какво сте му приказвали?

Поздравих се и отново казах:

- Не съм доволен за ходатайство, господин Гиров. Поздравявам се с г. Филов много отдавна, чувствах се негов близък - не като политическо лице - исках да го информирам общо за положението. Дока това, което му казах, да не съвпада с неговите разбирания, да е изненада...

Станах. Гиров не изпрати чак до стълбите, като настояваше да разбере темата на разговора ни, да изключи нещо по-подробно. *Иск*